

ceringen. Vi har mærkning i forhold til arbejdsmiljø, og når det gælder medicin, har vi helt særlige krav til godkendelse og mærkning vedrørende anvendelse og bivirkninger.

Vi har med andre ord et omfattende regelsæt, men jeg medgiver, at arbejdet ikke er gjort færdigt.

Vi må indse, at kemikalieproblematikken er så stor en opgave, at den kun på fornuftig vis kan blive gjort færdig, hvis vi løfter den i fællesskab, nemlig løfter den i EU-regi. Den strategi, der er lagt for først pesticider og nu for biocider med lovforslag nr. L 157, er en gennemtænkt strategi, der gør arbejdet færdigt på en gennemgribende måde.

Med godkendelsesproceduren for biocider forventes antallet af kemiske stoffer inden for området at falde fra 1.200 til 400 stoffer, der til gengæld er gennemtestede og fundet forsvarlige i brug til det anvendelsesområde, der godkendes til. Se, sådan et arbejde er der kvalitet i!

Der er ganske enkelt ingen anden vej, hvis arbejdet skal gøres ordentligt. Produkterne må deles i grupper efter anvendelsesformål. De må nøjsommeligt beskrives, så man kan vurdere, hvad der kan accepteres som forsvarlig brug.

Kemien er kommet for at blive. Vores velfærd hviler på fornuftig brug af kemi, men kemien skal være under vores kontrol gennem godkendelsesprocedurer, der indeholder regler for anvendelse.

I Venstre mener vi, at alle gode kræfter, også økonomiske kræfter, skal anvendes til at støtte det fælles arbejde i EU på kemikalieområdet. Metoden, hvor EU udstikker reglerne for godkendelse af et kemisk stof, hvorefter de enkelte lande får til opgave at gennemføre selve vurderingen ud fra fælles regler, er en god metode.

Så hvis vi skulle få lyst til at yde en større indsats på kemikalieområdet, vil jeg anbefale, at vi i så fald bruger kræfterne på at påtage os en større del af dette fælles EU-arbejde.

Så Venstre kan ikke tilslutte sig Enhedslistens lovforslag.

Så skal jeg, da CD's ordfører ikke kan være til stede, på CD's vegne meddele, at CD heller ikke kan tilslutte sig lovforslagene.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg hæfter mig ved, at Venstres ordfører mente, at det var vigtigt med en godkendelsesprocedure. Betyder dette, at Venstres ordfører kan ac-

ceptere den strategi, der ligger i at udarbejde positivlister?

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg mener, vi skal sige, at det, vi nu har, er så godt, at det kan holde, indtil vi får noget, der er så gennembearbejdet, som det, der nu foregår i EU-regi omkring godkendelsesprocedurer for pesticider og nu biocider, sådan at vi lader være med at bruge tid og kræfter på flere lappeløsninger, men at vi nu koncentrerer os om det endelige.

Henriette Kjær (KF):

Selv om man i Enhedslisten ikke mener, at regeringen har levet op til vedtagelsen fra den 7. april sidste år, og derfor føler sig nødsaget til at fremsætte disse forslag igen, kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte de to forslag.

Det er da heldigvis sådan, at man i Folketinget bredt er enig om, at vi skal have bedre overblik på kemikalieområdet og foretage os noget aktivt for at begrænse de sundheds- og miljøproblemer, der kan være i forbindelse med brugen af kemikalier. Men vi synes, der er behov for, at vi får en fælles koordineret indsats i EU, så vi ikke i Danmark får opbygget vores eget tunge system. Og jeg synes, det er et tungt system, der bliver tegnet et billede af i Enhedslistens forslag.

Jeg ved også godt, at Enhedslisten ikke er de store EU-fans, men jeg må sige, at netop på et område som dette her er EU en genial foranstaltning, hvor man kan have et fælles regelsæt, som landene derefter vurderer de enkelte stoffer ud fra. Systemet skal bare udbygges, så vi får flere grupper af kemikalier med.

Man skal selvfølgelig ikke have læst mange linjer i bemærkningerne til Enhedslistens lovforslag, før det står klart, at også disse forslag bruges til at bekæmpe og argumentere mod EU, som Enhedslisten helst var foruden. Men her er vi altså direkte politisk uenige, for vi mener i Det Konservative Folkeparti, at kemikalieproblematikken skal løses i fællesskab, og her er EU det naturlige forum for os.

I mellemtiden, inden arbejdet gøres færdigt i EU, har vi jo altså lovgivning herhjemme, der til en vis grad tager hånd om problemet. Vi er enige i, at meget kunne være bedre, men vi har altså valgt at vente på, at EU får løst det i fællesskab. Det mener vi er mest effektivt.